

Jarní vydání

Vítejte u jarního vydání časopisu Kubík.

Březen byl měsíc knihy, a proto jsme se rozhodli věnovat toto číslo knihám a literatuře. Podívali jsme se na historii knihy, různé literární rekordy i na konkrétní knihy, které nás zaujaly. Naši redaktori čtou rádi krimi příběhy, a tak se můžete těšit na celou stránku článků o true crime knihách a podcastech. Dokonce vám přinášíme i vlastní literární tvorbu.

Na konci dubna jsme měli možnost navštívit redakci Budějcké Drbny a dozvědět se více o práci redaktorů tohoto zpravodajského portálu. Bylo to velmi zajímavé a inspirující a celá redakce si exkurzi s workshopem užila. Jak akce probíhala a co jsme se dozvěděli zajímavého, si přečtete v našem časopise.

Užijte si toto vydání a už teď se můžete těšit na příští číslo, které přinese reportáže a články k 50. výročí ZŠ a MŠ Kubatova.

Přijďte na zahradní slavnost!

ZŠ v Kubatově ulici si připomíná 50 let od otevření. Dne 7. 5. 2024 od 15:00 do 18:00

proto zveme žáky, rodiče a přátele na

SLAVNOSTNÍ ODPOLEDNE

Připravujeme:

- bohatý kulturní program
- setkání s pamětníky
- občerstvení
- rozmanité retro hrátky

Letos naše škola slaví krásné kulaté výročí. Je to už 50 let, kdy na ZŠ Kubatova vstoupili první žáci!

Během let prošlo naší školou mnoho dětí i učitelů, ředitelů, kuchařek, školníků, uklízeček a dalších pracovníků. Letos chceme se všemi pamětníky zavzpomínat na krásné dny na ZŠ Kubatova.

Budeme slavit v retro stylu. Budete si moci zahrát retro hry, ochutnat retro speciality, zhlédnout retro přehlídku. Je připravený bohatý kulturní program.

Naši redaktori na oslavě nebudou chybět. U našeho stánku si budete moci prohlédnout nejen předchozí čísla časopisu, ale také dětské fotografie některých vyučujících. Schválně, jestli je poznáte. Malou ochutnávku přinášíme už v tomto čísle. O reportáž z této oslavy a další retro vzpomínání určitě nebudete ochuzeni. Příští číslo časopisu věnujeme právě výročí školy.

Oslava proběhne v úterý 7. května 2024 od 15 hodin. Budeme rádi, když s námi přijdete oslavit 50 let ZŠ Kubatova!

Fotokvíz

Oblíbenou rubrikou našeho časopisu je fotokvíz, ve kterém vám ukazujeme dětské fotografie vyučujících. Vaším úkolem je uhodnout, kdo se skrývá na fotografii.

Tentokrát přinášíme malou ochutnávku, ale v příštím čísle se můžete těšit na další fotografie a to budou skutečně retro skvosty!

Napovíme vám, že se jedná o naše nové mladé pedagogy.

Řešení najdete na str. 6.

Fotky vyučujících z dětství. Kdo je kdo?

foto: č. 1

foto: č. 2

foto: č. 3

Byli jsme v Budějcké Drbně!

Měli jsme možnost podívat se, jak to funguje v profesionální redakci. I díky spolupráci s projektem MAP IV ORP ČB jsme v pátek 26. dubna navštívili redakci Budějcké Drbny.

Uvítala nás Dita Dvořáková, která má na starosti marketing a správu sociálních sítí. Pověděla nám o vzniku Drbny a jejích počátcích. Drbna vznikla v Českých Budějovicích před 13 lety a nyní už je v 10 krajích po celé České republice. Většina čtenářů (77 %) čte články na mobilu. Pak nám obchodní ředitel Radek Šuba vysvětlil, jak funguje financování médií.

Veřejnoprávní média si všichni platíme, zatímco komerční média se financují z reklam, sponzoringu, spolupráce nebo třeba předplatného. Nakonec si nás vzal na starost přímo šéfredaktor celé Drbny Michael Daněk. Vyprávěl nám o svých začátcích a o své kariéře a také o tom, jak se prosadit jako začínající novinář. Začátky jsou

určitě těžké, ale vyplatí se to. Pro regionální média není třeba studium žurnalistiky, stačí mít hlavně dobrou znalost českého jazyka, zajímat se o kraj a být flexibilní. To znamená, že není pevná pracovní doba. Když se něco stane, je třeba o tom napsat co nejdříve, třeba i v noci.

Mohli jsme si také prohlédnout redakční systém, ve kterém se píše články, a zjistili jsme, že nevypadá moc složitě. Dozvěděli jsme se, že v prvním odstavci článku, který se nazývá *perex*, by mělo být obsaženo vše podstatné. Pak následuje tělo článku, kde už jsou další

podrobnosti. Také je třeba dodržovat tzv. etické kodexy. To znamená, že třeba nezveřejníte fotografii, na které je vidět například oběť dopravní nehody. Velmi nás překvapilo, jak redaktoři tak rychle zjistí, že se stala vážná nehoda apod. Jsou informováni přímo od složek integrovaného záchranného systému. Redaktoři jsou na whatsappových skupinách, kde jsou hasiči, policisté nebo záchranáři, a odtud se to dozví. Policie například posílá SMS redaktořům, pokud se něco stane. Všechny důležité informace jim tedy dávají samy záchranné složky.

V druhé části exkurze jsme si vyzkoušeli práci redaktora, když jsme dostali informace od záchranných složek o ženě, která se topila, protože jí spadl telefon do řeky. Ve dvou týmech jsme se pokusili napsat o této skutečné události článek a pak jsme si o tom povídali s panem šéfredaktorem, který nám poradil, co udělat jinak a jak to napsat lépe. Články obou týmů, rady šéfredaktora i shrnutí exkurze najdete na následující straně.

FOTOREPORTÁŽ

Mladá žena spadla do řeky, když se snažila vylovit svůj telefon.

Takto připravila článek 1. skupina redaktorů Kubíku.

V pondělí 15. 4. spadla mladá žena ve Frýdku-Místku do řeky. Uklouzla na strmém břehu, když se snažila zachránit svůj mobilní telefon.

V pondělí okolo 15. hodiny spadla jednadvacetiletá žena do řeky Ostravice. Spadl jí telefon do vody. Když se ho snažila vytáhnout, uklouzla na kamenech a strhl ji silný proud. Byla vysílená, jelikož

trvalo dlouho než kolemjdoucí její volání uslyšeli. Když strážníci přijeli, na místě už byl člen městské policie Frýdek-Místek snažící se vytáhnout ženu lanem.

Poté, co přijely další záchranné složky, ženu vytáhly a předaly do péče záchranářů. Byla podchlazená a utrpěla zranění hlavy.

Ženě na Frýdecko-Místecku spadl telefon do řeky. Chtěla ho vylovit a utrpěla četná zranění.

Tento článek připravila 2. skupina našich redaktorů.

V pondělí 15. 4. spadl ženě do řeky Ostravice mobilní telefon. Pokusila se ho vylovit, ale uklouzla a zachytila se o kládu na hladině.

Okolo 15. hodiny obdržely záchranné složky informaci o ženě uvízlé na hladině řeky Ostravice nedaleko soutoku s Morávkou. Když dorazila hlídka policistů ze speciální pořádkové jednotky, spatřila

strážníka městské policie s lanem a plovákem, kterého se zhruba 2 metry od břehu držela 21letá žena po pás v chladné vodě.

Poté, co dorazili hasiči, pomohli na břeh ženě i strážníkovi. Do příjezdu záchranky byl ženě poskytnut tepelný komfort, byla podchlazená a měla zranění na hlavě.

Poté byla transportována do frýdecko-místecké nemocnice na jednotku centrální péče.

Rady šéfredaktora a poděkování Drbně

Poté, co jsme si zkusili napsat zprávu podle informací od záchranných složek, jsme si s panem šéfredaktorem popovídali o našich článcích i o tom, jak se stát dobrým redaktorem.

Překvapilo nás, na co vše musí redaktor myslet, aby vznikl dobrý článek, který by měl být napsán v co nejkratším čase. Průměrně to trvá okolo 7 - 10 minut. My jsme si to vyzkoušeli a trvalo nám to 45 minut!

Dostali jsme spoustu rad, které určité využijeme.

Například:

- Moc nad tím nepřemýšlet, většinou ta první verze je ta nejlepší.
- U tohoto typu článků jde hlavně o věcnost, rychlost a aby to bylo fakticky správné.

- Psát to v kratších větách radši než v dlouhých větách s mnoha čárkami.
- Psát to, jako když něco vysvětlujeme a vypravujeme kamarádovi.
- Nezačínat datem.
- Je dobré používat citace. Citací se odkazujeme na toho, kdo to řekl.
- Nepoužívat slova, která běžně nepoužívám.

Nakonec jsme dostali dáreček a prohlédli jsme si prostory redakce a pak už jsme museli chvátat zpět do školy.

Bylo to krásné dopoledne a všichni z redakce školního časopisu Kubík jsme si to moc užili. Exkurze byla opravdu zajímavá, přínosná a zábavná. Dostali jsme dobré rady

do začátku a dozvěděli jsme se spoustu nových informací. Překvapilo nás například, že v každé redakci Drbny je vždy jen jeden šéfredaktor a jeden redaktor (plus externisté). Jak zvládnou napsat tolik článků a tak rychle? Největším překvapením pro nás bylo to, že redaktori ví o všem tak rychle, protože dostávají informace přímo od záchranných složek na whatsappových skupinách nebo formou SMS.

Chtěli bychom poděkovat všem v Budějcké Drbně, že jste se nám věnovali. Váš milý a vstřícný přístup nás moc potěšil. Máme krásný zážitek a inspiraci do budoucna. Děkujeme!

redakce časopisu Kubík

Děkujeme!

Historie a výroba knihy

Knihy už jsou s námi na světě nějaký ten pátek, a tak si pojďme říct o jejich počátku a jak se změnila jejich výroba a materiál.

Nejdříve bychom si měli říci, co je to taková kniha. Kniha je jedno z mnoha médií, které nás baví a předává informace. Ty jsou zapsané nebo natištěné na listech papíru, jež jsou slepené či sešité do svazků překrytých obálkou. Kniha ale nebylo jediné psané médium. Mezi její předchůdce patří

kodeks, svitek a hliněná tabulka. I když se může zdát, že kodeks je jen jiné pojmenování pro knihu, tak to není pravda. Kodeks jsou také svázané stránky, ale tyto

stránky nejsou z papíru, ale z pergamenu (zvířecí kůže), nebo i dřeva, a nemá obálku. Slovo kniha nemá jen význam formy, ale může se použít jako obecné pojmenování svazků spojených do jednoho celku, takže neuděláte chybu, když svazek listů nazvete jako knihu. Někteří říkají, že knihu netvoří její forma, ale pocit ze čtení.

Knihy a kodeksy byly ručně psané, jejich výroba tedy byla pomalá a velice nákladná. Proto si knihy mohli dovolit jen ti bohatí. Papír úplně nahradil

pergamen až v 16. století, i když se v Evropě objevil už ve 12. století. To přiblížilo knihy většímu okruhu lidí. Největší revolucí byl pak vynález knihtisku, díky kterému se knihy dostaly ještě k více lidem. Knihotisk je mechanická technika tisknutí velkého množství textu, který vynalezl Johannes Gutenberg okolo roku 1440. Dnes už nejsou jen fyzické, ale i elektronické a audio knihy.

autor článku:
VENDULA
KRPEJŠKOVÁ
třída 9.A

Literární rekordy

Codex gigas = je největší kniha na světě, která vznikla na českém území počátkem 13. století. Kniha je 2,13 m vysoká a 1,52 m široká, váží 60,3 kg.

Sinajský kodeks = 4. 2. 1859 ho objevil německý teolog Konstantin von Tischendorf v pravoslavném klášteře svaté Kateřiny na egyptském Sinaji. Je to jeden z nejstarších známých

exemplářů Bible na světě. Pochází z poloviny 4. století a je psána řecky.

Aššurbanipalova knihovna = je to první systematicky vytvořená knihovna, která se nacházela v Ninive a pochází ze 7. století př. n. l. V českých zemích první klášterní knihovna vznikla v břevnovském klášteře na konci 10. století a v roce 1348 byla založena též první světská knihovna.

Tisíciletý pergamen = je to nejstarší notový záznam, který byl nalezen na severu Itálie.

Dominique Gatté potvrdil, že jde o téměř úplnou stránku z antifonáře, tedy knihy s liturgickými zpěvy. Notový zápis podle něj vznikl kolem roku 1100 a je jedním z nejstarších, které jsou dnes k dispozici.

Nejstarší dochovaný papír na světě = pochází z hrobky poblíž Sianu. Byl vyroben někdy mezi léty 140 až 87 př. n. l. z rozlučených a oddělených vláken konopí. Díky němu a dalším úlomkovitým důkazům je jasné, že Číňané znali základní postup výroby papíru

tisíc let před Evropany.

Nejdelší slovo světa = pochází z angličtiny a má 189 819 písmen. Jedná se o název proteinu, který je součástí lidských svalů. Toto slovo je extrémně dlouhé a jeho výslovnost je dost komplikovaná.

Nejdelší české slovo = nejzdevětadevadesáteroásobit elnějšího - 38 písmen.

autor článku:
VANESKA ZDEŇKOVÁ
třída 9.C

Kniha Poslední medvěd

O čem tato kniha je?

Kniha vypráví o statečné a empatické holčičce jménem April, která se s tatínkem kvůli jeho práci klimatologa vydá až za polární kruh Arktidy. Tam pozná ledního medvěda, s kterým si April vytvoří láskyplné pouto. Dojemný příběh ukazuje, že každý bez ohledu na věk a sílu může vykonat velké činy a přispět k záchraně života na naší planetě.

Hlavní postavy:

- April (11letá empatická dívka, hlavní hrdinka)
- tatínek (klimatolog, tatínek April)
- lední medvěd (jmenuje se Medvěd, miluje burákové máslo a ovesné sušenky, je statečný a obětavý)

Zajímavosti:

- Kniha byla přeložena do 24 jazyků.
- Kniha získala Blue Peter Book

foto: www.knihydobrovsky.cz

Award a Waterstones Children's Book Prize.

- Dostala se také do užší nominace na dětskou knihu roku v soutěži o British Book Awards a o Indie Book Awards.
- Ilustrátor Levi Pinfold je držitelem prestižní Kate Greenaway Medal.
- Je to bestsellerový příběh.

autor článku:
VALENTÝNA
PITNEROVÁ
třída 6.A

Prašina

Prašina je kniha, která má tři díly. Vypráví o třech hrdinech. Hlavní postava je Jirka, dále tam vystupuje dívka Anabela, která si říká En, a ještě Tonda. To je kamarád Jirky a bratranec En. Obsah vypráví o Jirkovi, En a Tondovi, kteří spolu chodí do školy a zažijí nečekané dobrodružství...

Prašina 1

Prašina je velmi temné místo uprostřed Prahy. Nefunguje tam

foto: www.knihydobrovsky.cz

elektřina, neteče tam voda, no zkrátka nic moc. Ale i přesto tam bydlí spousta lidí včetně Jirkova dědy. Nikdo neví, proč tam nic nefunguje, a proto se to pokusil Jirka s En a Tondou zjistit. Děda řekl Jirkovi, že Hanuš Nápravník vynalezl stroj, aby zabraňoval šíření Prašiny. Také mu řekl, aby si dal pozor na Klementa Hroudu a jeho poskoky, že chtějí stroj zničit, ale to byla lež!

Prašina 2

Když se Jirka po dlouhé době vydal na Prašinu, musel jít sám, protože En byla na lyžařském

výcviku a s Tondou se přestali bavit. Jirka bloudil zasněženou krajinou, když ho někdo přepadl. Jirka se chvíli bránil, ale poté upadl do bezvědomí. Odtáhli ho na Krchleby, kde ho věznili. A co se stalo potom, si budete muset přečíst.

Knihy o Prašíně určitě doporučuji. Dobře se čtou a jsou opravdu napínavé. Konec vás možná překvapí...

autor článku:
KAROLÍNA SUCHANOVÁ
třída 6.A.

Kniha Opravdové zločiny

Opravdové zločiny napsala Lucie Bechynková a ve své knize láká čtenáře do mrazivého světa true crime. V knize jsou příběhy skutečných zločinců, jako je „Boy in the box“ nebo nechvalně známý Jeffrey Dahmer.

Knihy slibuje napínavé čtení plné děsivých detailů a psychologických rozborů zločinců. Pokud vás lákají temné stránky lidské duše, nenechte si ji ujít! *Pokud jste ale slabší povahy, radši už ani dál nečtěte, ať se vám o tom v noci nezdá.*

Shrnu vám příběh, který je v knize hned první a za mě je jeden z nejzajímavějších. Příběh popisuje muže, který zabil přes sto lidí.

H. H. Holmes

H. H. Holmes začal svou protizákonnou kariéru už v mládí, když pracoval v márnici a mržal mrtvolu, aby dostal peníze od pojišťovny. Také v jeho přítomnosti byl viděn sedmiletý kluk, který se už nikdy nenašel. Protože se na toto přišlo, tak se přestěhoval do velkého města a začal pracovat v lékárně. Díky tomu,

že byl na tu dobu velmi pohledný a pracoval ve velmi důvěryhodné práci, tak Holmesovi lidé věřili. Stalo se, že někoho zabil, protože mu podal špatné léky, ale nebyl za to souzen. Holmes začal stavět obrovský dům naproti lékárně. Na stavbě často měnil dělníky. Budova měla tři patra a sklep a byla vybavena na tu dobu velmi sofistikovaným alarmem. Po dokončení se začal ptát, většinou dívek, jestli by u něj nechtěly pracovat. Poté je odvedl do sklepa a tam je mučil. Měl tam chirurgické křeslo, vlastní krematorium, sudy s kyselinou atd. Po zatčení se zjistilo, že zabil desítky, ne-li stovky lidí. Při soudu se Holmes dokonce obhajoval sám, ale i přesto dostal rozsudek smrti. Požadoval, aby byl zalit do betonu, což se mu povedlo, a v jeho hrobě je zachované i jeho oblečení, a dokonce jeho pověstný knírek.

autor článku:
VÁCLAV SUCHAN
třída 7.A

Ženy zločinu

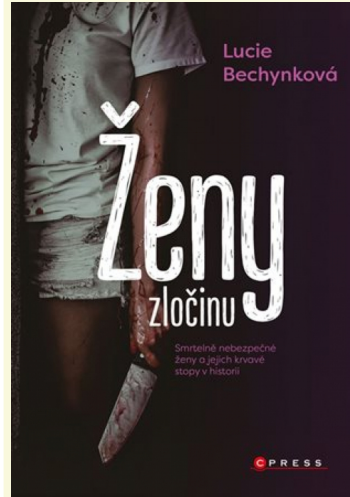

foto: www.databazeknih.cz

Autorkou této knihy je Lucie Bechynková, bývalá moderátorka rádia Evropa 2 a spoluzakladatelka skvělého, již 300dílňého, podcastu Opravdové Zločiny, o kterém se můžete dozvědět více v článku od Vaška.

Tato kniha je přesně o tom, o čem myslíte. Kniha neobsahuje jeden celý děj, ale je rozdělena na několik 5 - 10stránkových příběhů vražd

způsobených ženskou rukou. Proto bych ji doporučila hlavně těm, kteří u čtení zkrátka dlouho nevydrží a nebaví je to.

Příběhy jsou napínavé, skvěle napsané a občas vás při čtení zarazí to, jak někdo takovou věc mohl vůbec udělat.

Mezi příběhy taky najdete spoustu zajímavých rozhovorů s různými dozorkyněmi ženských věznic, policistkami a kriminalistkami, čímž zjistíte, jak těžké je takovou práci mít a vykonávat.

Až na to, že po přečtení této a ostatních knih Lucie Bechynkové začnete být lehce paranoidní, tak to za to opravdu stojí :D

Nedoporučuji citlivějším povahám. Kdo se bojí doma sám potmě, radši zvolte jiný žánr.

autor článku:
SOFIE BOHÁČOVÁ
třída 7.A

Podcast Opravdové zločiny

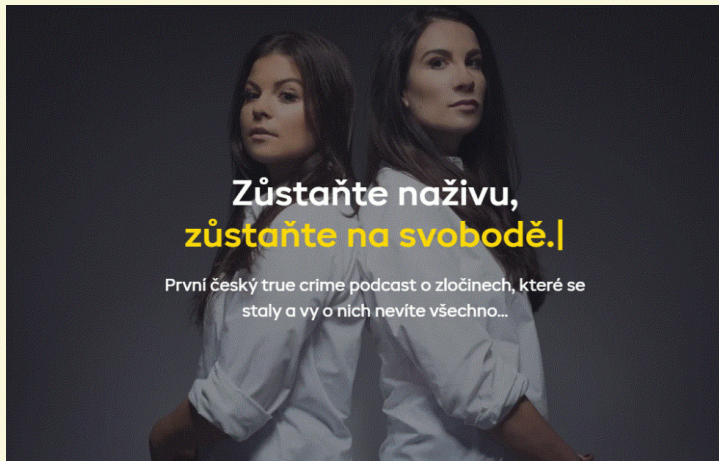

foto: www.opravdovezlociny.cz/podcast

Pokud máš rád detektivky a krimi seriály, můžeš si poslechnout podcast Opravdové zločiny. Moderují ho Lucie Bechynková a Bára Krčmová, které se vyznají v kriminálních případech. V každém díle se dozvíš o různých zločinech, jako jsou vraždy, loupeže nebo únosy, ale i brutálnější případy. Lucie Bechynková a Bára Krčmová ti poví všechno o tom, jak se zločin stal, co pachatele vedlo k jeho spáchání a jak ho policie dopadla. Dozvíš se

i o práci vyšetřovatelů a o tom, co jim pomohlo případ vyřešit. Podcast Opravdové zločiny je vhodný pro všechny, kteří mají rádi napětí a chtějí se dozvědět něco nového o zločinu a lidské povaze. Z mého pohledu je to skvělý podcast, který můžete poslouchat na Youtube, Spotify, Apple Podcasts a dalších.

autor článku:
VÁCLAV SUCHAN
třída 7.A

Podcast Krimi příběhy

foto: www.youtube.com - krimi příběhy

V podcastu Krimi příběhy účinkuje Stanislava Veselá, která s velkou vášní vypráví o vraždách, únosech a o všem okolo české i zahraniční kriminalistiky.

Stanislava má také vlastní knihu „Náměsíční vrazi“, u které se musím přiznat, že jsem ji ještě nečetla, ale moc bych chtěla. Pokud se mi někdy dostane do rukou, možná o ní také něco napíšu.

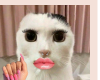
Pokud chcete začít poslouchat nějaký český true crime podcast a rozhodujete se mezi tímto a Opravdovými zločiny, tak je to opravdu na vás. Z mého názoru jsou OZ lepší v případech, že třeba něco dělám a chci si k tomu pustit něco do pozadí, protože i v jejich youtubeové verzi není přidáno tolik obrázků z míst činu, různých videí, např. z kamerových záznamů a podobných, takže to stačí jen

poslouchat. Zato Krimi příběhy jsou spíše podcast, ke kterému Stanislava přidává do videí hodně fotek, někdy i různé zvukové stopy a videa, takže je mnohem lepší, když se třeba chcete na něco dívat, spíše než jen tak do pozadí, protože vám potom celý příběh bude dávat větší smysl.

Stanislava má na kanále také sérii „Na místě činu“, ve které navštěvuje různá místa, kde se tyto příběhy odehrály, a ukazuje nám je v průběhu vyprávění.

Její videa jsou delší, většinou okolo 40 - 120 min., ale pokud vás true crime baví, tak u toho vydržíte opravdu i takhle dlouho, to vám přísahám.

autor článku:
SOFIE BOHÁČOVÁ
třída 7.A

Mohlo se stát 1914 - 1918

Byl chladný letní večer roku 1915 a já jsem se právě vrátila domů z práce. Můj manžel na jaře narukoval na frontu a já jsem zůstala doma sama s dětmi. Nikdy jsme neměli moc peněz a teď když nemáme manželův plat, máme sotva co do pusy. Musím teď chodit do dvou prací a do toho tu být pro své děti. Je to těžké. Děti jsou ještě malé a neví, co se děje se světem nebo jejich otcem. Malé Amálce je teprve pět, ta to všechno snáší nejhůř. Svěho otce miluje a teď je tatínke najednou pryč.

Pokoušela jsem se jí to vysvětlit, ale je to marné. Nechápe, proč by někdo začal něco tak hloupého jako válku. Sedmileté Bětce to připadá hrozné. Zato nejstarší Oliver to kupodivu snáší celkem dobře. Je mu deset, už se o podobných věcech učil, ovšem nikdy to nezažil. Sundala jsem si boty a šla jsem se podívat na děti. Oliver svým sestřám četl pohádku na dobrou noc. Když jsem přišla, podíval se na mě a řekl: „Už skoro spí.“ Sedla jsem si vedle něho a dala mu pusku na čelo. Oliver dočetl kapitolu a pak jsem ho taky uložila. Dům byl tichý, klidný. Sedla jsem si na pohovku a otevřela dopis od manžela.

19. června 1915

Ahoj Amando,
moc se mi po vás stýská. Jsem rád, že ti konečně můžu napsat. To víš, tady člověk moc času na psaní nemá. Je to tu těžký, ale člověku to tak nějak nedochází, dokud se nesnaží si srovnat myšlenky a položit je na papír. Se všema tu vycházím docela dobře, koneckonců musím. Doufám, že tohle všechno brzy skončí a já se budu moct vrátit zpátky domů. Dej prosím za mě pusku dětem.
S láskou Viktor

Utřela jsem si slzu, která mi stékala po tváři, schovala jsem dopis a šla spát.

21. července 1915

Ahoj Viktoro,
všem nám moc chybíš. Mám teď novou práci. Pracuji v té restauraci, kam jsme vždy chodili spolu. Je to pro nás taky těžké. Mám teď dvě práce, takže jsou teď děti věčně samy doma, ale Oliver mi neskutečně pomáhá a o své sestry se stará úžasně. Taky doufám, že už to brzy skončí. Děti se na tebe ptají každý den a malují ti obrázky. Jsí jejich hrdina. Všichni se moc těšíme, až se vrátíš domů.
S láskou Amando a děti

Už uběhl asi měsíc nebo dva, co jsem Viktorovi poslala ten dopis. Mám o něj strach. Každý den se bojím o život svého manžela. Nikdy předtím jsem se o něj takto bát nemusela, je to chlap jako hora, skoro dva metry vysoký. Je to dost stresující pro mě i pro děti, ale náš život se nesmí zastavit. Pevně věřím, že válka brzy skončí a manžel se vrátí domů živ a zdrav.

12. září 1915

Amando,
moc se omlouvám, že na tvůj dopis odpovídám až teď. Poslední dobou je to tu fakt šílený. Neustále někoho posílají do nemocnice, ale nemusíš se bát, já jsem v pořádku. Moc mi všichni chybíte.
S láskou Viktor

15. října 1915

Díkybohu, že jsi v pořádku, Viktoro. Měla jsem neskutečný strach a děti taky. Každý den jsem se utěšovala, že dopis od tebe brzy přijde. Moc se nám všem stýská.
S láskou Amando

1. prosince 1915

Ahoj Viktoro,
dlouho mi od tebe nic nepřišlo,

tak jsem si řekla, že ti napíšu. Snad je vše v pořádku. S dětmi se teď připravujeme na Vánoce. Stále doufám, že budeš do Vánoc doma. Děti s k Vánocům přeji jen to, aby se jim vrátil táta. Veselé Vánoce, Viktoro!
S láskou Amando

22. prosince 1915

Veselé Vánoce, Amando. Byl jsem raněn. Střelili mě do nohy, ale neboj se, vše je v pořádku. Možná by mě kvůli tomu mohli poslat domů. Nestrachuj se o mě, brzy budu doma.
S láskou Viktor

20. ledna 1916

Ahoj,
mrzí mě, že jsem s vámi nemohl strávit Vánoce. Už je mi o něco lépe, ale pořád jsem v nemocnici. Chtěl jsem vám popřát šťastný nový rok. 1916 určitě bude ten, ve kterém tohle zlo skončí.
S láskou Viktor

Už uběhla taková doba, co Viktor narukoval. Připadá mi to jako celá věčnost. Právě jdu do práce. Je mrazivé ráno. Nedovedu si představit, že vojáci musí být v tomhle počasí venku celý den. Snažím se co nejvíc oprostít od reality, abych se z toho nezbláznila. Děti už si asi zvykly na to, že jejich otec není doma, už se po něm tak často neptají. Pro mě je ale hrozné vědět, že je Viktor v nemocnici a nevědět, co mu je, jak se mu daří.

3. března 1916

Ahoj Viktoro,
doufám, že už jsi zdravý. My jsme nový rok nezačali moc dobře. Amálka dostala zápal plic a je jí hrozné. Doufám, že se brzy vyléčí. Amálka ti posílá velkou pusku.
S láskou Amando a Amálka

17. května 1916

Ahoj Viktoro,
dlouho jsi nenapsal. Snad je

všechno dobré. Už ses vyléčil? Bolí tě ještě noha? Snad budeš brzy doma. Mrzí mě, že jsi tady nemohl být na Bětky narozeniny. Moc jí chybíš. Nám všem!
S láskou Amando

Už ani nevím, jak dlouho to je, co mi můj manžel poslal poslední dopis. Už nevím, co mám dělat. Každý den je tak dlouhý, že malá Amálka už si skoro ani nepamatuje, jak její vlastní otec vypadá. Už je to taková doba, co Viktor narukoval a já nevím, jak dlouho to ještě potrvá, jak dlouho to ještě zvládnou.

21. června 1916

Viktoro, je všechno v pořádku? Prosim, napiš mi, mám strach.
S láskou Amando

Právě přišel pošták a podal mi obálku a řekl: „Od manžela?“ Úplně jsem ho ignorovala. Na obálce je napsáno, že je od Viktora, ale jsem si jistá, že to není jeho písmo. Začala jsem trhat obálku tak rychle, že se bojím, že jsem roztrhla i její obsah. Srdce mi buší tak rychle, jak ještě nikdy nebušilo. Posadila jsem se na zem a začala číst.

25. června 1916

Milá Amando,
moc mě mrzí, že to jsem právě já, kdo tohle musí psát. S vašim manželem jsem byl na frontě a následně jsem byl i u toho, kdy naposledy vydechl. Moc mě to mrzí, ale váš manžel zemřel 16. března 1916. Do jeho zraněné nohy se dostala infekce a jeho tělo to nezvládlo. Váš manžel byl můj dobrý přítel, a proto tento dopis píšu. Pro všechny tady je to velká ztráta. Upřímnou soustrast vám, vašim dětem a rodině.
Patrik R.

autorka: Zuzana Ledvinová, 9.C

Naše země

Naše země je podle mého krásná, ale pokud ji budeme dál znečišťovat, tak už nebude. Takže vás všechny prosím, zabraňte tomu!

Země naše velká,
rychle už však vysychá.
Rybám plasty nechutnají
a předčasně umírají.
Plasty nás tu zamořují
a to není pro svět dobrý,
tak se o něj starajme
a neumírejme.

Tuto básničku i s úvodním slovem napsal Jáchym ze 3. třídy.

Fotokvíz: Kdo je kdo?

Tak schválně, poznali jste děti na fotografiích? (na str. 1)

Tady je správné řešení.

Foto č. 1: Bc. Iva Karvánková
Foto č. 2: Bc. Martin Kúrka
Foto č. 3: Mgr. Michaela Matějovská

